

Перша проблема пов'язана з особливостями організації процесу навчання. Технічний виш, як правило, здійснює підготовку інженерів і бакалаврів за переконливою кількістю напрямів. Другою організаційною проблемою є флексибілізація освітніх стандартів, що привело до відсутності уніфікації у базовій частині гуманітарного і соціально-економічного циклу освітніх програм.

Перші труднощі призводять до того, що, з одного боку, організація навчального процесу спрямована на укрупнення лекційних потоків, а з іншого – стандарти за усіма напрямами передбачають різну кількість годин на освоєння дисципліни. Причому основним утрудненням є також необов'язковий характер вивчення дисципліни "Економіка" в стандартах різних технічних напрямів. У окремих випадках науково-методичні ради інститутів у рамках технічного вишу намагаються прийти до деякої єдиної концепції по кількості академічних годин на освоєння дисципліни хоч би у рамках потоків, проте, така практика має селективний характер.

Третя проблема організаційного характеру тісно взаємозв'язана з попередніми, оскільки йдеться про наслідки відсутності уніфікації стандартів у базовій частині гуманітарного і соціально-економічного циклів освітніх програм.

Так, вже згадувалося про факт необов'язковості включення теоретичних основ економіки в навчальний план підготовки бакалаврів технічних напрямів. Окрім обов'язковості цієї дисципліни наявні відмінності у кількості годин, що вже згадувалося, а так само в назвах дисциплін. Так, наприклад, у більшості випадках теоретичні основи економіки вивчаються у рамках дисципліни "Економіка", але також зустрічаються назви "Економічна теорія", "Основи економічної теорії" і "Основи економічних теорій". Але не в усіх технічних вишах ця проблема є актуальною. Наприклад, в НТУ "ХПІ" нині економічна теорія як навчальна дисципліна включена в усі існуючі в університеті основні освітні програми, викладається на усіх факультетах і спеціальностях у рамках бакалаврата. У ряді технічних вишів відсутність уніфікації стандартів і освітніх програм інженерних напрямів викликає конкуренцію серед забезпечувальних кафедр. Природно, що будь-який фахівець у галузі економіки знайомий з її теоретичними основами, проте частенько, спеціалізуючись на галузевій економіці, викладач читає лекції з теорії, а це не підвищує якість викладання.

О. Г. Кірдіна

НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ВИКЛАДАННЯ ОБЛІКУ

Методика викладання спеціальних дисциплін у системі вищої освіти постійно вдосконалюється і трансформується під впливом об'єктивних чинників. Базуючись на підходах до навчально-пізнавальної діяльності

студентів, технологія викладання обліково-економічних дисциплін інтенсифікується, здійснюється процес її оптимізації з урахуванням економічних і соціальних змін в Україні. В сучасних умовах методика викладання у вищій школі спеціальних і споріднених навчальних курсів дає змогу не тільки поглибити та інтенсифікувати процес пізнання студентами реальних явищ, а й гуманістично спрямувати його за змістом, технологічними компонентами та структурними елементами. Крім того, методика викладання не тільки вдосконалюється, а й змінюється за структурно-організаційною технологією, відповідно до інноваційних тенденцій у системі вищої освіти України та Програми дій щодо реалізації положень Болонської декларації.

Методичний підхід до розробки основ здійснювався на основі системного підходу, що передбачає: діалектичну єдність всієї навчальної дисципліни; відповідну структуру і зміст; форми, методи організації навчальної діяльності студентів; комунікативну взаємодію на рівні викладач-студент; забезпечення дидактичної якості програми: врахування об'єктивних законів функціонування та розвитку дидактичної системи; ґрунтовний аналіз; точну оцінку навчального процесу; співвідношення фактичного стану з бажаним; визначення складності проблем викладання та навчання; прогнозування впливу як позитивних, так і негативних факторів; використання різноманітних за типом, формою навчально-методичних матеріалів у процесі вивчення дисципліни: тематичні оперативні плани; деталізація за обсягами організаційних форм; оптимальний підбір контрольних, типових питань, навчальної літератури тощо; якісне вивчення законодавчих, директивних і нормативних документів сучасних досягнень педагогічної науки, інноваційних технологій навчального процесу, передового досвіду викладання при визначенні мети і завдань навчальної програми.

В. В. Компанієць

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ОТРИМАННЯ ЯКІСНОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ПРЕДСТАВНИКІВ ЦИФРОВОГО ПОКОЛІННЯ

Сьогоднішнє суспільство досить стрімко змінюється завдяки освоєнню нового покоління технологій, які мають назву цифрові. Нова техніка та технології – комп'ютери, мобільні телефони, Інтернет змінюють спосіб життя, сприйняття реальності, мислення покоління, яке народилось у 90-х рр. ХХ ст. та на початку ХХІ ст. Це покоління називають цифровим, або поколінням Z. Нове покоління досить сильно відрізняється від минулих. І для нього отримання освіти за традиційною системою стає проблематичним.

Які ж саме риси притаманні представникам цифрового покоління?